

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpených obchodnou spoločnosťou Capitol Legal Group, advokátska kancelária s. r. o., Digital Park III, Einsteinova 19, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Rastislav Hanulák, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 ods. 1, 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 43/2016-38 z 28. júla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 14/2016 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 43/2016-38 z 28. júla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžk 14/2016 z 28. februára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplývajú nasledujúce skutočnosti:

«Sťažovatelia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku parc.č. [REDAKOVANÉ], o výmere 3256 m², druh pozemku: trvalé trávne porasty, register „C“, nachádzajúceho sa v okrese [REDAKOVANÉ], obci [REDAKOVANÉ] a evidovaného Okresným úradom Žiar nad Hronom, katastrálnym odborom na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dotknutý pozemok“). Sťažovatelia majú v blízkosti tejto parcely postavenú budovu určenú na rekreačné účely...

Dňa 20.3.2016 Sťažovatelia osobne zistili, že na území dotknutej parcely sa nachádza výkop v hĺbke cca 1 m a v dĺžke cca 50 m. Sťažovatelia následne zistili, že výkop vykonala spoločnosť [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorú zastupuje spoločnosť [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebník“).

Stavebník uskutočnil výkop na základe stavebného povolenia č.j. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 14.1.2014, ktoré vydalo obec [REDAKOVANÉ] (ďalej len ako „Stavebné povolenie“) ako príslušný stavebný úrad podľa § 119 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len ako „stavebný

zákon“) a ktorým stavebný úrad rozhodol o povolení stavby pod názvom „ [REDACTED]

[REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED].

Stavba bola umiestnená územným rozhodnutím č.j. [REDACTED] zo dňa 23.8.2013 (ďalej len ako „Územné rozhodnutie“)..

Sťažovatelia ako vlastníci dotknutého pozemku, na ktorom sa uskutočňuje Stavba, však neboli ako účastníci konania uvedení v Územnom rozhodnutí, rovnako ako ani v Stavebnom povolení, a to aj napriek tomu, že niektorí z účastníkov boli uvedení ako účastníci konania v závere napadnutého Územného rozhodnutia, a to označením mena, priezviska (resp. obchodného mena) a adresou trvalého pobytu (sídla). Výsledkom tohto postupu stavebného úradu - obce [REDACTED] je, že stavebný úrad bez bližšieho odôvodnenia niektorým účastníkom konania doručoval Územné rozhodnutie do vlastných rúk, sťažovatelia však medzi nimi neboli.

Žalobou zo dňa 04.04.2016 podanou na Krajský súd v Banskej Bystrici sa preto Sťažovatelia ako žalobcovia domáhali zrušenia Stavebného povolenia ako aj Územného rozhodnutia (ďalej spolu ako „Administratívne rozhodnutia“), a zároveň vrátenia veci na ďalšie konanie žalovanému - obci [REDACTED], a to z dôvodu nezákonnosti oboch Administratívnych rozhodnutí a zároveň aj nezákonnosti postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal. Sťažovatelia videli a vidia v procese rozhodovania stavebného úradu pri vydávaní Administratívnych rozhodnutí nasledovné dôvody nezákonnosti:

a) Sťažovatelia boli opomenutí ako účastníci územného konania, ako aj nadväzujúceho stavebného konania;

b) pochybenia pri doručovaní oznámenia o začatí stavebného konania formou verejnej vyhlášky,

c) neodôvodnenie doručovania formou verejnej vyhlášky,

d) *povaha zásahu do vlastníckeho práva Sťažovateľov a absencia odôvodnenia verejného záujmu,*

e) *nepreskúmateľnosť Administratívnych rozhodnutí pre absenciu ich riadneho odôvodnenia vo všeobecnosti,*

f) *porušenie základných práv a slobôd Sťažovateľov.»*

3. Napadnutým uznesením krajského súdu boli spojené na spoločné konanie veci č. j. [REDAKOVANÉ] zo 14. januára 2014 zapísané do registra pod sp. zn. 23 S 43/2016 a č. j. [REDAKOVANÉ] z 23. augusta 2013 zapísané do registra pod sp. zn. 23S/53/2016. Žaloby žalobcov boli odmietnuté a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na ich náhradu. Podľa krajského súdu v danom prípade išlo o líniovú stavbu, a teda v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) sa oznámenie územného rozhodnutia, ako aj oznámenie stavebného povolenia robí verejnou vyhláškou. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľov, že u nich ide o opomenutých účastníkov, a preto ich žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov odmietol, pretože podľa jeho názoru žaloby podali neoprávnené osoby.

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v časti odmietnutia žalôb a náhrady trov konania sťažovatelia podali kasačnú sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola kasačná sťažnosť zamietnutá.

5. V kontexte záverov uvádzaných v napadnutom uznesení krajského súdu, ako aj v napadnutom uznesení najvyššieho súdu sťažovatelia poukazujú predovšetkým na tú skutočnosť, že žalobu podali ako opomenutí účastníci administratívneho konania z dôvodu, že v územnom ani v stavebnom konaní s nimi nebolo konané ako s účastníkmi konania, hoci sa s nimi konat' malo.

6. Svoju argumentáciu opierajú aj o rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 69/2011, v ktorom sa uvádza: „Účastníctvo v stavebnom konaní však nemá iba imaginárny (iluzórny) význam, resp. pojem účastník konania nie je iba akási bianko

(t.j. bezobsažná) veličina bez konkrétneho obsahu, práve naopak, s účastníctvom v konaní (v danom prípade v stavebnom konaní, pozn.) je späť celý rad práv a povinností, a to nielen hmotnoprávneho, ale aj procesného charakteru, ktorých využívanie (v prípade práv) a plnenie (v prípade povinností) musí mať reálny základ a odraz v samotnom konaní. Inými slovami, aby účastník konania (v danom prípade stavebného konania, pozn.) mohol jemu zákonom priznané práva a povinnosti aj realizovať, musí mať vedomosť, že má postavenie účastníka konania, resp. že je s ním konané ako s účastníkom konania. Účastník konania tak musí byť identifikovateľný aspoň menom a priezviskom, aby vôbec vedel, že je účastníkom nejakého konania a mohol tak zákonom vymedzeným spôsobom obhajovať svoje práva a oprávnené záujmy, pričom túto aspoň minimálnu identifikáciu účastníka konania nemožno oklieštiť iba na to, že sa bude od fyzickej osoby očakávať, že sama, napr. na základe označenia stavebných parciel, bude iba dedukovať alebo predpokladať svoje účastníctvo v konaní.“

7. Sťažovatelia poukazujú aj na uznesenie krajského súdu č. k. 24 S 78/2017-87 z 24. apríla 2018, ktorý v obdobnej právnej veci rozhodol diametrálne odlišným spôsobom, žalobu žalobkyne neodmietol a vo vzťahu k účastníctvu a doručovaniu v správnom konaní na s. 7 svojho rozhodnutia uviedol: „Podľa vyššie citovaného § 139 stavebného zákona je podzemné a nadzemné vedenie rozvodov elektriny líniovou stavbou. Z toho vyplýva, že rozhodnutia stavebného úradu, tak územné rozhodnutie ako aj stavebné povolenie sa účastníkom konania o preskúmanej veci oznamujú verejnou vyhláškou... Tak územné rozhodnutie ako aj stavebné povolenie sú rozhodnutia, ktoré sa oznamujú účastníkom konania. To znamená, že účinky takéhoto oznámenia môžu nadobudnúť len vtedy, keď obsahujú povinnú náležitosť, ktorou je označenie účastníkov konania tak, ako je to uvedené vo vyššie citovanom § 4 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorá určením povinnej náležitosti rozhodnutia a to označenia účastníkov konania korešponduje s vyššie citovaným § 47 ods. 5 Správneho poriadku. Pokiaľ rozhodnutia orgánu verejnej správy neobsahujú túto povinnú náležitosť, nie je zrejmé, komu sú rozhodnutia adresované, a teda komu sú oznámené. Inak povedané, ak v rozhodnutí nie je uvedené komu sa oznamuje, t.j. kto je jeho adresátom, nemožno logickým spôsobom uvažovania dospieť k tomu, že rozhodnutie bolo oznámené konkrétne v ňom neuvedenej osobe. Z toho plynie záver, že ani

jedno z napadnutých rozhodnutí dosiaľ nebolo žalobkyni doručené.“ Sťažovatelia uviedli, že v ich prípade je situácia rovnaká, keďže rovnako neboli v stavebnom povolení ani v územnom rozhodnutí uvedení ako adresáti rozhodnutí riadne menom a priezviskom, príp. adresou.

8. Podľa názoru sťažovateľov práve v konaní o správnej žalobe mal súd skúmať prípustnosť a správnosť doručovania administratívnych rozhodnutí verejnou vyhláškou, čo sa z dôvodu odmietnutia žalôb nestalo. Administratívne rozhodnutia tak nemôžu byť vylúčené z preskúmania súdom, čo však krajský súd nerešpektoval tým, že žaloby sťažovateľov nezákonne odmietol. Krajský súd sa navyše nijakým spôsobom nevysporiadal s ich námietkou, že ani v jednom z administratívnych rozhodnutí sa nenachádza odôvodnenie doručovania administratívnych rozhodnutí formou verejnej vyhlášky, z čoho podľa nich vyplýva nepreskúmateľnosť oboch administratívnych rozhodnutí. Sťažovatelia vidia v odmietnutí žalôb napadnutým uznesením krajského súdu tiež nesprávny procesný postup, ktorým krajský súd znemožnil sťažovateľom uskutočniť im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu považoval za správne, kasačnú sťažnosť sťažovateľov ako nedôvodnú zamietol a týmto postupom a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu sa im podľa ich názoru okrem iného preukázateľne odňala možnosť riadne konať pred súdom.

9. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Sťažovateľov na právnu istotu a legitímne očakávanie podľa článku 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 4 ods. 1, 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 10Sžk/14/2016, zo dňa 28.02.2018 porušené bolo.

2. Základné právo Sťažovateľov na právnu istotu a legitímne očakávanie podľa článku 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 4 ods. 1, 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 23S/43/2016-38,6016200358, zo dňa 28.07.2016 p o r u š e n é bolo.

3. Základné právo Sťažovateľov na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 10Sžk/14/2016, zo dňa 28.02.2018 porušené bolo.

4. Základné právo Sťažovateľov na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 23S/43/2016-38, 6016200358, zo dňa 28.07.2016 porušené bolo.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 10Sžk/14/2016, zo dňa 28.02.2018 a Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 23S/43/2016-38, 6016200358, zo dňa 28.07.2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľom finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- €, ktoré sú Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Banskej Bystrici povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Sťažovateľom do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Sťažovateľom k rukám právneho zástupcu Sťažovateľov do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania v sume 389,30 €. “

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II. 1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

12. V súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľov najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

II. 2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

16. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

19. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

20. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd vo svojom uznesení poukázal na obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu:

«4. Krajský súd ďalej citoval ustanovenie § 179 ods.1 SSP, ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako 3 roky a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie. Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že pri správnej žalobe opomenutého účastníka je prvoradou povinnosťou správneho súdu skúmať, či žaloba bola podaná v lehote a či žalobca, resp. žalobcovia sú skutočne opomenutými účastníkmi konania.

5. Z pripojeného správneho spisu mal súd preukázané, že stavebné povolenie č. j. [REDAKOVANÉ] bolo vydané dňa 14.01.2014 a územné rozhodnutie č. j. [REDAKOVANÉ] bolo vydané dňa 23.08.2013. Z uvedených skutočností vyplýva, že rozhodnutia boli vydané v zákonnej trojročnej lehote, preto v ďalšom konaní správny súd skúmal, či v prípade žalobcov ide o opomenutých účastníkov konania.

6. Z napadnutého stavebného povolenia, ako aj napadnutého územného rozhodnutia je nesporné, že sa v danom prípade jednalo o líniovú stavbu „ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] “

7. Z § 42 ods.1, 2 zákona č. 50/1976 Zb. (Stavebný zákon) v platnom znení, územné rozhodnutie sa účastníkom oznamuje doručením písomného vyhotovenia. Verejnou vyhláškou sa oznámi územné rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby.

8. Podľa § 61 ods. 4 Stavebného zákona, pri líniových stavbách alebo v odôvodnených prípadoch aj pri zvlášť rozsiahlych stavbách s veľkým počtom účastníkov konania, stavebný úrad upovedomí účastníkov o začatí stavebného konania verejnou vyhláškou najmenej 15 dní pred konaním miestneho zisťovania, prípadne ústneho pojednávania, a ak sa nekoná ústne pojednávanie, pred uplynutím lehoty určenej podľa ods. 3.

9. Podľa § 69 ods. 1 Stavebného zákona, stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sa oznámi rovnakým spôsobom ako začatie stavebného konania a upovedomenia o ústnom pojednávaní.

10. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že pokiaľ ide o líniové stavby, oznámenie územného rozhodnutia, ako aj oznámenie stavebného povolenia pri líniových stavbách, sa robí verejnou vyhláškou. Líniová stavba je jednoznačne definovaná, nejedná sa o neurčitý pojem, ktorý by dával možnosť rôzneho výkladu alebo možnosť na správnu úvahu pre správny orgán. Žalobcovia mali v rámci odvolacích lehôt možnosť podať opravné prostriedky proti územnému rozhodnutiu, aj proti stavebnému povoleniu, žalobcovia túto možnosť nevyužili, a preto sa územné rozhodnutie, ako aj stavebné povolenie stalo právoplatným.

11. Súd pri preverovaní tvrdenia žalobcov, že sa u nich jednalo o opomenutých účastníkov, sa s týmito tvrdeniami nestotožnil, a preto žaloby žalobcov podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP odmietol, pretože žaloby podali neoprávnené osoby. Vzhľadom k tomu, že došlo k odmietnutiu žalôb žalobcov, súd nepovažoval za potrebné v ďalšom sa zaoberať vecnou stránkou žalôb.»

21. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia ďalej uviedol:

„21. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v preskúmvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa žaloby žalobcov vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j. [REDAKOVANÉ] zo dňa 14.01.2014 a rozhodnutia žalovaného č. j. [REDAKOVANÉ] zo dňa 23.08.2013 odmietol.

22. Ako vyplynulo z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalobcovia v žalobách navrhovali zrušiť stavebné povolenie č. j. [REDACTED] Zo dňa 14.01.2014 ako aj územné rozhodnutie č. j. [REDACTED] zo dňa 23.08.2013. Obidve žaloby boli odôvodnené tým, že žalobcovia boli opomenutí účastníci územného konania, ako aj nadväzujúceho stavebného konania, pričom žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi dotknutej parcely.

23. Z vyššie citovaného ustanovenia § 179 ods.1 SSP vyplýva, že pri správnej žalobe opomenutého účastníka je prvoradou povinnosťou správneho súdu skúmať, či žaloba bola podaná v lehote, a či žalobca resp. žalobcovia sú skutočne opomenutými účastníkmi konania. V tejto súvislosti sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje s názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení jeho uznesenia, že rozhodnutia žalovaného boli vydané v zákonnej trojročnej lehote. Správne krajský súd následne skúmal, či v danom prípade ide skutočne o opomenutých účastníkov konania, a teda, či žalobcovia majú aktívnu legitimáciu na podanie žaloby.

24. Kasačný súd zdôrazňuje, že zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné. Správny súd musí preukázať ukrátenie práv žalobcu nezákonným rozhodnutím skúmať *ex offio*. Kasačný súd má za to, že žalobcovia nepreukázali ukrátenie na svojich právach, ktoré im vzniklo vydaním územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Je nesporné, že žalobcovia boli účastníkmi územného ako i stavebného konania ako i to, že predmetná stavba bola jednoznačne líniovou stavbou. V danom prípade, vychádzajúc z vyššie uvedeného, oznámenie územného rozhodnutia ako i oznámenie stavebného povolenia sa uskutočnilo v súlade so Stavebným zákonom verejnou vyhláškou.

25. Kasačný súd zhodne s názorom krajského súdu udáva, že žalobcovia mali v rámci odvolacích lehôt podať opravné prostriedky proti územnému rozhodnutiu a stavebnému povoleniu. Uvedené rozhodnutia sa tak stali právoplatnými.

26. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že žaloby podali neoprávnené osoby a preto ich odmietol, bolo potrebné rozhodnutie krajského súdu považovať za správne. Námietky sťažovateľov uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako

neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.“

22. Skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľov, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

23. Pokiaľ sťažovatelia vo svojej argumentácii poukázali na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 69/2011 v už citovanej časti, ústavný súd k tomu uvádza, že v predmetnej veci išlo síce o doručovanie stavebného povolenia verejnou vyhláškou, avšak z dôvodu údajne veľkého počtu účastníkov konania, pričom vo veci sťažovateľov išlo o doručovanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia verejnou vyhláškou z dôvodu, že ide o líniovú stavbu. Z príslušných ustanovení stavebného zákona (§ 42 ods. 2, § 61 ods. 4, § 69 ods. 1) vyplýva, že pokiaľ ide o líniové stavby, oznámenie územného rozhodnutia, ako aj oznámenie stavebného povolenia sa robí verejnou vyhláškou a nejde o zisťovanie možného veľkého počtu účastníkov konania, ako to vyplýva z okolností a argumentácie uvedených v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 69/2011. Vzhľadom na uvedené v okolnostiach veci týkajúcej sa sťažovateľov je predmetné rozhodnutie neaplikovateľné.

24. Pokiaľ sťažovatelia poukázali na uznesenie krajského súdu č. k. 24 S 78/2017-87 z 24. apríla 2018, ktorým v obdobnej právnej veci bolo rozhodnuté diametrálne odlišným spôsobom, ústavný súd považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať

do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého uznesenia najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľov za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. 3. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny napadnutým uznesením krajského súdu a najvyššieho súdu

26. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny ústavný súd uvádza, že tieto články ústavy a listiny sú vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako také majú charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých uznesení, priznanie finančného zadost'učinenia a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019